

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **S., spol. s r.o.**, IČO: X
sídlem P. 334, X P.
zastoupená daňovou poradkyní A., s.r.o.
sídlem N. 683/5, X P.

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2023, č. j. X, ve věci daně z přidané hodnoty,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsahu podání

1. Finanční úřad pro Zlínský kraj u žalobkyně provedl daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2012. Podle správce daně žalobkyně neprokázala přijetí zdanitelných plnění a jeho následné dodání jejím odběratelům, jednalo se o fiktivní plnění uskutečněné pouze za účelem získání finančních prostředků (za účelem vzniku pohledávek, které byly posléze postoupeny faktoringovým společností, čímž si žalobkyně zajistila krátkodobé financování). Proto správce daně žalobkyni odepřel nárok na odpočet daně na vstupu a daň na výstupu žalobkyni stanovil dle § 108 odst. 1 písm. k) zákona č. 235/2004

Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o DPH“), tedy jako subjektu, který na vystaveném daňovém dokladu uvedl DPH. S tímto odůvodněním žalobkyni doměřil DPH za jednotlivá zdaňovací období roku 2012. Žalobkyně neuspěla s podaným odvoláním proti dodatečným platebním výměřům ani s následnou správní žalobou, kterou Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 26. 2. 2020, č. j. 31 Af 3/2018-250 zamítl, kasační stížnost proti němu zamítl Nejvyšší správní soud (NSS) rozsudkem ze dne 19. 11. 2021, č. j. 3 Afs 116/2020-83.

2. Žalobkyně dne 31. 12. 2021 podala u Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) dodatečná daňová přiznání k DPH za zdaňovací období leden až prosinec 2012, jimiž se na základě vydaných opravných daňových dokladů domáhala prolomení lhůty určené k opravě daně dle § 43 odst. 4 zákona o DPH. Svou žádost odůvodnila tím, že dle jejího názoru shora popsaná plnění nebyla fiktivní, nicméně soudy dospěly k opačnému závěru. S odkazem na rozsudek Soudního dvora EU (SDEU) ze dne 8. 5. 2019, č. C-712/17 ve věci *EN.SA. Srl* se domáhala nápravy stavu, kdy byla povinna DPH zaplatit pouze z toho důvodu, že jej uvedla na vydaných daňových dokladech.
3. Správce daně se věci zabýval a dospěl k závěru, že prolomit lhůtu uvedenou v § 43 odst. 4 zákona o DPH je možné, pokud vystavitel faktury prokáže dobrou víru nebo pokud včas zcela odstraní nebezpečí ztráty daňových příjmů. Žádný z těchto důvodů ale naplněn nebyl. Proto daňová řízení rozhodnutím ze dne 17. 2. 2022, č. j. X (dále jen „rozhodnutí ze dne 17. 2. 2022“) zastavil dle § 106 odst. 1 písm. e) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně odvoláním. Žalovaný v části týkající se zdaňovacích období leden až duben 2012 připsal ze dne 15. 6. 2022 vrátil věc správci daně s pokynem k vydání rozhodnutí dle § 111 odst. 6 daňového řádu z důvodu uplynutí lhůty pro stanovení daně. V části týkající se zdaňovacích období květen až prosinec 2012 rozhodnutí ze dne 17. 2. 2022 potvrdil rozhodnutím ze dne 8. 6. 2022, č. j. X (žaloba proti němu je vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 60 Af 26/2022).
4. Správce daně dle pokynu žalovaného rozhodnutím ze dne 27. 6. 2022, č. j. X (dále jen „rozhodnutí ze dne 27. 6. 2022“) zrušil v rozsahu zdaňovacích období leden až duben 2012 rozhodnutí ze dne 17. 2. 2022 a v tomto rozsahu řízení zastavil dle § 111 odst. 6 ve spojení s § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu z důvodu uplynutí desetileté prekluzivní lhůty. Proti němu brojila žalobkyně odvoláním, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.
5. Žalobkyně s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a domáhá se jeho zrušení. Předně žalobkyně velmi obsírně namítala, že se žalovaný nezabýval jejími námitkami, které se týkaly toho, zda byly v jejím případě splněny podmínky pro opravu daně ve smyslu § 43 odst. 4 zákona o DPH. Dále žalobkyně namítala, že správce daně rozhodl o podaných daňových přiznáních rozhodnutím ze dne 17. 2. 2022 účelově nesprávně, aby došlo k uplynutí lhůty pro stanovení daně. Žalobkyně upozorňuje na to, že pokud daňové zákony umožňují daňovým subjektům podat dodatečná daňová přiznání, nemohou tytéž zákony znemožňovat, aby byla daň řádně vyměřena, a to ani z důvodu uplynutí lhůty pro stanovení daně. Ustanovení § 148 odst. 5 daňového řádu bylo aplikováno a vyloženo ústavně nekonformním způsobem. Daňové přiznání podala žalobkyně včas, ihned poté co byla seznámena s výsledkem řízení o kasační stížnosti. Podle žalobkyně existovaly důvody pro prolomení lhůty dle § 43 zákona o DPH. Daň tak mohla být v prekluzivní lhůtě vyměřena konkludentně. Proto měl dát žalovaný správci daně pokyn ke konkludentnímu vyměření daně dle § 144 odst. 1 daňového řádu. Postup, jaký žalovaný zvolil, je dle žalobkyně

rozporný s legitimním očekáváním a právní jistotou. K tomu odkázala na náleží Ústavního soudu (ÚS) ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 3244/09, č. N 39/60 Sb.NU 463.

6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Dále zdůraznil, že v tomto řízení nebyla předmětem sporu otázka naplnění podmínek pro opravu daně dle § 43 zákona o DPH, nýbrž zastavení řízení z důvodu uplynutí lhůty pro stanovení daně. Proto také námitky žalobkyně týkající se věcného posouzení označil za mimoběžné, což je také způsob vypořádání námítky. Nález ÚS zmíněný žalobkyní se podle žalovaného týkal specifické situace, kdy z důvodu průtahů správce daně došlo k uplynutí prekluzivní lhůty, a tedy ke vzniku překážky pro vyměření daně. Takový postup dle ÚS musí jít k tíži správce daně a daň je nutné považovat za konkludentně stanovenou. V nyní řešené věci však byla dodatečná daňová příznání z vůle žalobkyně podána na samém sklonku desetileté prekluzivní lhůty. K provedení kompletního řízení už nebyl dostatečný časový prostor. Žalovaný nesouhlasí, že by v tomto případě měl správce daně bez dalšího akceptovat tvrzení žalobkyně a konkludentně daň doměřit.
7. V replice žalobkyně poukázala na to, že factoring je zcela legálním nástrojem k zajištění financování a uvedla, že Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 26. 2. 2020, č. j. 31 Af 3/2018-250 hodnotil provedené důkazy účelově nesprávně. Dle žalobkyně se nejednalo o fiktivní plnění.

B. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s.

K nepřezkoumatelnosti

9. Předně se krajský soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť jen přezkoumatelné rozhodnutí může být předmětem věcného soudního přezkumu.
10. Žalobkyně nepřezkoumatelnost spatřovala v tom, že se žalovaný věcně nezabýval námitkami, které se týkaly možnosti opravit DPH podle § 43 zákona o DPH. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že pokud se odvolací orgán nevypořádá s odvolacími námitkami účastníka, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Tak tomu ale v posuzovaném případě nebylo. Žalovaný k těmto námitkám v napadeném rozhodnutí uvedl, že jsou pro řízení irelevantní, neboť rozhodující je, zda uplynula lhůta pro stanovení daně (odst. 28 a 29 napadeného rozhodnutí).
11. Krajský soud plně souhlasí s žalovaným, že námitky odvolatele lze vypořádat i tak, že je odvolací orgán označí za mimoběžné a svůj názor odůvodní. V případě zastavení daňového řízení z důvodu uplynutí lhůty pro stanovení daně je vskutku relevantní toliko uplynutí lhůty pro stanovení daně. Námitky týkající se věcného posouzení v takovém případě nejsou relevantní, a jelikož právě tam většina námitek žalobkyně směřovala, žalovaný je správně posoudil jako mimoběžné.
12. Ze stejného důvodu považuje krajský soud za irelevantní vyjádření žalobkyně učiněné v replice.

K věcnému posouzení

13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že došlo k uplynutí objektivní lhůty pro stanovení daně, proto bylo řízení správně zastaveno v rozsahu zdaňovacích období leden až duben 2012 (odst. 11 až 16 napadeného rozhodnutí). Odkaz na náleží ÚS ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 3244/09 není relevantní, neboť k žádným prodlevám na straně správce daně nedošlo. Byla to sama žalobkyně, kdo otálel s podáním dodatečných daňových přiznání (odst. 24 až 27 napadeného rozhodnutí).
14. Podle § 43 odst. 1 zákona o DPH platí, že *v případě, kdy plátce nebo osoba identifikovaná k dani uplatnila a přiznala daň jinak, než stanoví tento zákon, a tím zvýšila daň na výstupu nebo svoji daňovou povinnost, je oprávněna provést opravu v dodatečném daňovém přiznání za zdaňovací období, ve kterém se uskutečnilo původní plnění nebo byla přijata úplata. Opravu lze provést nejdříve ke dni, ve kterém plátce nebo osoba identifikovaná k dani, pro kterou se plnění uskutečnilo, obdržela opravný daňový doklad, nebo ve kterém byla provedena oprava v evidenci pro daňové účely, podle odstavce 2. Podle odst. 4 platí, že opravu výše daně nelze provést po uplynutí 3 let od konce zdaňovacího období, ve kterém vznikla povinnost přiznat daň u původního plnění. Odst. 5 téhož ustanovení dále stanoví, že osoba povinná přiznat daň podle § 108 odst. 1 písm. k) je oprávněna při opravě daně postupovat přiměřeně podle odstavců 1 až 4.*
15. Z § 101 odst. 1 zákona o DPH vyplývá, že lhůta pro podání daňového přiznání činí 25 dnů od skončení zdaňovacího období.
16. Podle § 148 odst. 1 daňového řádu *daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. Odst. 5 dále stanoví, že lhůta pro stanovení daně končí nejpozději uplynutím 10 let od jejího počátku podle odstavce 1.*
17. Podle § 111 odst. 6 daňového řádu, *pokud již uplynula lhůta pro stanovení daně, správce daně, který v odvolacím řízení tuto skutečnost zjistil, napadené rozhodnutí o stanovení daně zruší a zastaví odvolací řízení.*
18. Podle § 144 odst. 1 daňového řádu *neodchyluje-li se doměřovaná daň od daně dodatečně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek doměření oznamovat dodatečným platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností nebo byla zahájena daňová kontrola. Dodatečný platební výměr správce daně založí do spisu.*
19. Účelem zavedení prekluzivních lhůt pro vyměření daně bylo stimulovat správce daně k včasnému výkonu jeho práv a povinností a z hlediska právní jistoty daňových subjektů pak nastolit situaci, kdy po jejich uplynutí zanikají i jejich povinnosti, které, zejména pokud jde o povinnost prokazovat, jsou po uplynutí delší doby vždy spjaty s určitými problémy (např. náleží ÚS ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05).
20. Výše citovaný § 111 odst. 6 daňového řádu dopadá na případy, kdy v průběhu odvolacího řízení dojde k prekluzi práva stanovit daň. Správce daně totiž může o daňové povinnosti rozhodovat jen v době, kdy běží lhůta pro stanovení daně. To pochopitelně platí i pro dodatečné vyměření daně, ať již v částce vyšší či nižší oproti původní dani (dle ustanovení § 43 odst. 1 zákona o DPH se oprava daně realizuje prostřednictvím dodatečného daňového přiznání). Jelikož uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně brání stanovení daně, je nutné rozhodnutí o stanovení daně zrušit a řízení zastavit.

21. Krajský soud nesouhlasí s žalobkyní v tom, že by žalovaný vyložil § 111 odst. 6 daňového řádu ve spojení s § 148 daňového řádu ústavně nekonformně a že měl z důvodu marného uplynutí prekluzivní lhůty akceptovat dodatečná daňová přiznání žalobkyně a podle § 144 odst. 1 daňového řádu konkludentně doměřit daň v tvrzené výši.
22. Nález ÚS ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. I. ÚS 3244/09, č. N 39/60 Sb.NU 463, na nějž poukázala žalobkyně, není na tuto věc přílehlavý. Skutkově šlo o věc, kdy daňový subjekt podal dne 25. 10. 2000 daňové přiznání za 3. čtvrtletí roku 2000. Správce daně zahájil vytykáací řízení dne 31. 10. 2000. Platební výměr byl vydán dne 8. 7. 2003. Odvolací rozhodnutí bylo vydáno dne 12. 12. 2003. Uvedená rozhodnutí byla posléze správním soudem zrušena. Poté bylo zahájeno nové vytykáací řízení a nový platební výměr byl vydán dne 10. 8. 2006. Proti němu opět brojil daňový subjekt odvoláním, avšak rozhodnutím ze dne 9. 3. 2007 byl uvedený platební výměr zrušen a řízení bylo zastaveno z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty.
23. Ústavní soud dospěl k závěru, že *...v případě, kdy nedošlo z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření daně k uzavření vytykáacího řízení, tj. nedošlo k pravomocnému vyměření daně, nemůže jít tato skutečnost k tíži daňového subjektu [...]. Podle ustanovení § 46 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb. neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá nejpozději do konce příštího zdaňovacího období. Možnost tzv. konkludentního stanovení daně tedy nastupuje za situace, kdy pracovník správce daně nemá při vyměřovacím řízení pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti nebo úplnosti daňového přiznání [...]. Jakkoli je zjevné, že se jedná o takovou předpokládanou situaci, kdy se ze zákona uplatní fikce vydání platebního výměru a jeho doručení, aniž by bylo proběhlo vytykáací řízení, není z textu tohoto ustanovení pojmově vyloučeno aplikovat je také na situaci, kdy ve věci bylo zahájeno vytykáací řízení, ve kterém však z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty k vyměření daně daň nebyla pravomocně vyměřena. V takovém případě totiž také není dána existence daně vyměřené odchylně od daně uvedené v daňovém přiznání. Jinými slovy, pokud vytykáací řízení neskončilo zákonem předpokládaným a žádoucím způsobem, tedy stanovením daňové povinnosti, a to z toho důvodu, že uplynula prekluzivní lhůta k vyměření daně, pak je nastolena situace, jako by toto vytykáací řízení vůbec neproběhlo, neboť nemá žádné zákonné účinky na daňovou povinnost daňového subjektu. Nic tak nebrání tomu, použít za dané procesní situace ustanovení § 46 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb. [...]. Ústavní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že v dané věci došlo k tomu, že vytykáací řízení neskončilo stanovením daňové povinnosti zaviněním správce daně, kterému dává zákon č. 337/1992 Sb. dostatek zákonných instrumentů k tomu, aby byla daň v zákonné lhůtě vyměřena. Pokud se tak nestalo, nelze tuto skutečnost přičítat k tíži daňového subjektu (pozn: podtržení provedl soud).*
24. Závěry prezentované v uvedeném nálezu byly vysloveny v návaznosti na probíhající vytykáací řízení, které skončilo po několika letech průtahů správce daně shodně s původně vykázanou daní. To ani v nejmenším neodpovídá nyní řešené věci. Ze spisu vyplývá, že správce daně o dodatečných daňových tvrzeních žalobkyně podaných dne 31. 12. 2021 rozhodl poprvé již dne 17. 2. 2022, kdy řízení zastavil z důvodu, že dodatečná daňová tvrzení byla podána po uplynutí lhůty uvedené v § 43 odst. 4 zákona o DPH a neshledal důvod pro prolomení této lhůty. Postup správce daně rozhodně nelze označit za liknavý ani účelový, protože správce daně svůj závěr pečlivě odůvodnil, a navíc se s jeho názorem zdejší soud ztotožnil v rozsudku ze dne 9. 4. 2022, č. j. 60 Af 26/2022-49. Správce daně musel před rozhodnutím vyhodnotit judikaturu SDEU a posoudit mj., zda došlo ke vzniku ztráty daňových příjmů hned v několika řetězcích společností. Nejednalo se o žádné triviální

posouzení, které by bylo možné učinit v rámci jednotek dnů (srov. str. 6 až 10 rozhodnutí ze dne 17. 2. 2022).

25. Naopak to byla žalobkyně, která s podáním dodatečných daňových přiznání otálela a podala je až dne 31. 12. 2021, tj. na samém sklonku desetileté lhůty pro stanovení daně, která již ani nemohla být žádným způsobem prodloužena (za zdaňovací období leden 2012 uplynula dne 27. 2. 2022, za únor dne 26. 3. 2022, za březen dne 25. 4. 2022 a za duben dne 25. 5. 2022). Navíc tak učinila bez nějakého ospravedlnitelného důvodu, resp. jej netvrdila. Skutečnost, že probíhalo soudní řízení týkající se poslední daňové povinnosti není důvodem, pro který mohla otálet s podáním dodatečných daňových přiznání. Nic totiž žalobkyni nebránilo, aby dodatečná daňová přiznání dle § 43 zákona o DPH podala již po pravomocném vyměření DPH v roce 2017, případně i dříve (čímž krajský soud nehodnotí, zda by se jednalo o podání přípustné z hlediska lhůty uvedené v § 43 odst. 4 zákona o DPH, ale nepochybně by byl časový prostor pro jejich posouzení).
26. Na rozdíl od případu řešeného v odkazovaném nálezu tedy nedošlo k žádným prodlevám správce daně, které by měly být z ústavně právního hlediska nepřijatelně přičítány na vrub žalobkyně. Byla to naopak sama žalobkyně, která otálela s podáním dodatečných daňových přiznání. Tím se nyní řešený případ výrazně odlišuje od věci řešené ÚS. Také NSS v rozsudcích ze dne 8. 4. 2022, č. j. 5 Afs 57/2021-31, odst. 21 a ze dne 8. 12. 2023, č. j. 5 Afs 43/2021-91, odst. 41 odmítl aplikovat právní názor vyjádřený ve shora uvedeném nálezu ÚS pro odlišnou skutkovou situaci a v případech řešených pátým senátem šlo také o situaci, kdy daňový subjekt podal dodatečné daňové přiznání na samém sklonku objektivní prekluzivní lhůty.
27. V posledně uvedených rozsudcích nadto NSS uvedl, že názor vyslovený ÚS není aplikovatelný v podmínkách daňového řádu, protože ten počítá s tím, že i při konkludentním vyměření daně dojde k vydání platebního výměru, který zkrátka po uplynutí lhůty pro stanovení daně nelze dle daňového řádu vydat (názor ÚS byl vysloven ve vztahu k zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, kde se při konkludentním vyměření platební výměr nevydával). Ohledně této otázky nicméně existuje rozkol v judikatuře NSS, kdy uvedený soud v rozsudku ze dne 30. 12. 2022, č. j. 2 Afs 60/2021-23, č. 4454/2023 Sb. NSS, odst. 30 až 35, uvedl, že právní názor vyslovený ÚS se aplikuje i v podmínkách daňového řádu. Tento rozkol vyvrcholil předložením této otázky rozšířenému senátu NSS usnesením ze dne 25. 1. 2024, č. j. 1 Afs 231/2022-31, v němž se první senát ztotožnil se závěry druhého senátu.
28. Krajský soud však neshledal důvod vyčkat na rozhodnutí rozšířeného senátu NSS. Jednak pro skutkovou odlišnost spočívající v tom, že žádné prodlevy na straně správce daně nebyly identifikovány, zatímco ve věcech druhého a prvního senátu tomu tak bylo – jednalo se o příliš dlouhé prověřování nároku na odpočet DPH, které v důsledku prodlev a uplynutí lhůty pro stanovení daně nebylo dokončeno. Navíc v nyní řešené věci došlo (stejně jako v případech pátého senátu) k uplynutí objektivní desetileté lhůty pro stanovení daně, která již nemůže být žádným úkonem prodloužena. Při podání dodatečného daňového přiznání dochází k prodloužení subjektivní lhůty pro stanovení daně o 1 rok podle § 148 odst. 2 písm. a) daňového řádu, tudíž má správce daně objektivní prostor pro ověření správnosti dodatečného daňového tvrzení, a pokud to nestihne je z hlediska zásad spravedlnosti rozumné, aby toto prodlení šlo k jeho tíži (to je v zásadě *poselstvím* shora zmíněného nálezu ÚS). Opačný názor by podle zdejšího soudu mohl mít za následek, že se daňovým subjektům vyplatí podat dodatečné daňové přiznání na samém sklonku desetileté

prekluzivní lhůty (obsahující třeba i smyšlené údaje), kdy s ohledem na uplynutí prekluzivní lhůty nebude možné správnost údajů v něm uvedených prověřit a správce daně by byl při aplikaci názoru vysloveného ve shora uvedeném nálezu ÚS povinen akceptovat i smyšlené údaje daňového subjektu a vyměřit daň podle nich. Takový důsledek by byl absurdní, proto je nutné jej odmítnout.

29. V neposlední řadě se není posuzovaný případ od shora uvedených rozsudků NSS odlišuje existencí sporu o to, zda byla vůbec žalobkyní podaná dodatečná daňová přiznání přípustná z hlediska uplynutí lhůty pro jejich podání dle § 43 odst. 4 zákona o DPH (v této věci soud nemůže na rozdíl od případu řešeného pod sp. zn. 60 Af 26/2022 hodnotit, zda se jednalo o dodatečná daňová přiznání přípustná z hlediska včasnosti, protože na těchto důvodech není vystavěno napadené rozhodnutí a správní soud nemůže důvody napadeného rozhodnutí změnit). V souvislosti s tím je nutné poukázat na to, že konkludentní doměření daně dle § 144 odst. 1 daňového řádu může z povahy věci nastat jen u daňových přiznání, která jsou přípustná. V této věci správce daně předně dospěl k závěru, že tomu tak není a řízení o nich zastavil. Své rozhodnutí zrušil na popud žalovaného, který poukázal na prekluzi daně, kterou v podstatě upřednostnil. Výsledek byl nicméně v obou případech totožný – zastavení řízení podle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Zastavení řízení podle uvedeného ustanovení je přitom možné i po uplynutí prekluzivní lhůty (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 12. 2023, č. j. 5 Afs 43/2021-91, odst. 43). To vede soud k závěru, že i kdyby nebylo v této věci ústavně konformní zastavit daňové řízení z důvodu prekluze, bylo by nutné posoudit, zda byla dodatečná daňová přiznání podána v zákonné lhůtě a zda u nich vůbec může dojít ke konkludentnímu vyměření daně. Ani zrušení napadeného rozhodnutí tak nemuselo mít za následek bez dalšího doměření daně dle dodatečných daňových tvrzení žalobkyně za zdaňovací období leden až duben 2012.
30. Z těchto důvodů má zdejší soud za to, že nedošlo k ústavně nepřipustnému zastavení řízení z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty. Námitka žalobkyně není důvodná.

C. Závěr a náhrada nákladů řízení

31. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
32. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 9. dubna 2024

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu